

Erasmus izmenjava je res nekaj neverjetnega. Spoznal sem mnogo ljudi, ki so me res na vse moči prepričevali, da naj se čimprej odpravim čimbolj stran, za čim dlje časa, »ne bo ti žal, res ti ne bo žal« so kar naprej ponavljali. Prvo leto na faksu je prehitro minilo, o izmenjavi ne duha ne sluha do naslednjega leta, ko smo se trije sošolci začeli pogovarjati, da bi res lahko skupaj nekam šli. Države nismo dolgo izbirali, kar hitro smo se vsi trije strinjali s Španijo. Takrat sta bila pri nas na izmenjavi tudi Španca Juan in Pablo, s katerima smo že skupaj načrtovali, kje se bomo dobili, kam bomo šli ter kaj bomo počeli.

Sedaj je prišel na vrsto »težji« del, najti institucijo, ki nas bo sprejela. Pisali smo vsem možnim univerzam in podjetjem, ki smo jih našli, vendar brez sreče. Odgovorili so nam le nekateri, a so imeli slabe novice. Načrt izmenjave je nato ponovno počasi splaval po vodi, saj nismo našli niti lokacije, kamor bi šli, pa še časovno se nismo mogli uskladiti. Konec leta, ko je pogovor še enkrat nanese na izmenjavo in smo sklenili izpeljati isti načrt, sem si pa pri sebi obljubil in tudi na glas povedal, da naslednje leto grem, pa četudi sam! Sicer sem si močno želel, da bi šli vsi skupaj, ker smo to skupaj načrtovali že dve leti in smo imeli vse premišljeno. Izmenjava z najboljšimi prijatelji se mi je zdela tudi veliko bolj zabavna, čeprav sem spoznal veliko »erasmusovcev«, ki so prisegali, da je iti sam tudi nekaj izjemnega, če ne še celo boljše – in res je!

Na koncu se je izkazalo, da smo skupaj našli še lokacijo na otoku Fuerteventura, vendar, ko je bil čas, da se dogovorimo kdaj gremo ter za koliko časa, je ponovno nastal problem. Držal sem se obljube samemu sebi in začel urejati vse potrebne stvari. Tu je vse potekalo gladko, saj je bila Andrejka v izjemno pomoč, vse je pripravila ter me opominjala, kaj vse je še treba narediti. Kar naenkrat pa je zares prišel čas za odhod. Mešani občutki, hkrati sem se veselil, da bom izkusil nekaj novega, del mene pa ni hotel verjeti, da bom zares odšel, pakirati sem začel dobesečno 2 uri pred odhodom. Tudi vse skrbi, kako se bom znašel na letališču, so bile zaman, kajti sem imel srečo, da sem že v Ljubljani spoznal skupino, ki je šla na isto letalo kot jaz. Kot ovca sem se slepo prepustil skupini, vse storil enako kot oni in kar naenkrat sem se znašel na letalu. V istem trenutku so vse skrbi in vsi dvomi izginili, na obrazu se mi je pa narisal ogromen nasmešek. Še vzleteli nismo in sem se že počutil čisto drugače, veliko bolj svobodnega, veselil sem se novih krajev, ljudi, izkušenj, ni da ni!

Moram pa priznati, da sem bil ob prvem pogledu na otok kar precej presenečen. Sploh ni bilo niti približno tako kot sem si predstavljal. Nikjer nobenih dreves, nobenega grmička, niti kaktusa! Povsod samo kože, ki se pasejo na vem čem, mogoče na kamnih? Tudi temperatura me je presenetila, odšel sem februarja ter sem pričakoval malo nižje temperature, jaz pa iz letala v bundi in že ves prepoten. Od tam naprej so šle pa stvari samo na bolje! Na letališču me je pričakal moj mentor, prijazen starejši gospod, ki se že vse življenje živi na otoku. Na kratko je predstavil samega sebe, otok in kasneje še park.

Takoj sem bil zelo lepo sprejet, čeprav večina ljudi ni znala angleško. Imel sem srečo, da sta moj mentor in njegov »vajenec« (kasneje tudi moj najboljši prijatelj) oba dobro govorila angleško. Tako sem imel vedno nekoga ob sebi, ki je lahko prevajal. Tudi ni trajalo dolgo, da sem začel dojemati, o čem se pogovarjajo ljudje okoli mene ter kaj hočejo povedati.

Kraj, kjer sem prebival, pa ne bi mogel biti bolj »mrtev« kot je bil, dogajalo se ni prav nič! Veliko praznih apartmajev in ena nemška restavracija, kjer so te lepo postregli samo, če si bil iz Nemčije. Najbližja trgovina je bila oddaljena 3 ure peš hoda (10 min z avtom), najbližja avtobusna postaja pa 1 uro peš (5 min z avtom). Na voljo sem imel samo kamnito plažo ter tri simpatične sosede. Na začetku sem bil bolj stacionaren, užival sem v miru in samoti, kasneje pa sem dobil cimro, s katero sva najela avto in raziskala otok. V prostem času ni bilo veliko za početi, malo sem lahko surfal ter longboardal, šel sem tudi na nekaj izletov, med drugim smo službeno obiskali botanični vrt na sosednjem otoku Gran Canaria, proti koncu izmenjave pa sem se »spotoma« ustavil še na majhnem otoku Lobos.

Zabav in nočnega življenja v mojem predelu ni bilo, smo se pa družili na bolj kvaliteten način. Dobili smo se pri nekom doma ali na plaži ter skupaj nekaj spili in pojedli. Po navadi je vsak prinesel eno jed, ki smo jo nato iz iste sklede oz. krožnika skupaj pojedli, večinoma kar brez pribora.

Spoznal sem res veliko ljudi in prav vsi so bili dobri do mene. Dobil sem res dobre prijatelje. Tam so si ljudje veliko bolj blizu, so komunikativni, odkriti, sproščeni ter prijazni. Zdelo se je tudi, kot da stresa ne poznajo. Vse se dogaja bolj počasi, bolj sproščeno in bolj veselo (»ritem otoka«).

Moja zaposlitev v parku je bila monitoring, spremljati sem moral okoli 250 dreves, vendar sem večino časa preživel z opravi bolj praktične narave. Od sajenja, obrezovanja, čiščenja semen, urejanja poti, nabiranja semen, čiščenja kletke aligatorjev, hranjenja insektov... Tam, kjer so v parku potrebovali pomoč, tam sem bil jaz. Od mentorja sem se naučil ogromno, je res pameten in razgledan človek, z veseljem bi ga imel za šefa.

In čeprav se na videz na otoku ni veliko dogajalo, sem se počutil izjemno dobro, res sem pridobil ogromno izkušenj in znanja, totalno neprecenljivo. Na začetku sem načrtoval, da ostanem samo 2 meseca, kasneje sem pa kar dvakrat podaljshal, tako, da je vse skupaj trajalo 5 mesecev, ostal pa bi še dlje, če ne bi imel doma drugih obveznosti.

Iti na izmenjavo je res enkratna priložnost, ter privilegij, ki ga je obvezno treba izkoristiti!

Sedaj se pa že pripravljam na ponovno izmenjavo, tokrat z družbo!

Tom Kirič 3.letnik